

tionen) sender til udvalget, jfr. nærmere betænkning om kommunale styrelsesformer og kommunalpolitikernes arbejdsvilkår m. v. (894/1980), bilag 1.

I praksis har de faste udvalg imidlertid en betydelig mødeaktivitet, jfr. nævnte betænkningens bilag 2. Hensynet til, at udvalgenes effektivitet ikke anfægtes gennem en udvidelse af deltagerkredsen, har således også vægt i magistratskommunerne.

Hertil kommer, at de øvrige betænkkeligheder ved observatørordninger, jfr. betænkningens kap. VI, afsnit 6.4., tillige er til stede i magistratskommunerne.

Det gælder således blandt andet respekten for styrelseslovgivningens detaljerede regler om antal og fordeling af udvalgspladser, den således i lovgivningen fastlagte balance mellem de repræsenterede synspunkter, mulighederne for at bevare udvalgsforhandlingernes uformelle, fortrolige karakter samt den ulige stilling, medlemmerne har med hensyn til mulighederne for at udnytte adgangen til at overvære alle udvalgs møderne.

Spørgsmål 44:

Bør en eventuel personalerepræsentation ved udvalgs møder ikke være et spørgsmål, som det pågældende udvalg beslutter i samarbejde med den pågældende forvaltningschef?

Svar:

Gennem den kommunale valglov og den kommunale styrelseslov fastlægges det, hvorledes repræsentanter for befolkningen deltager i styrelsen af de kommunale anliggender, herunder hvorledes den indbyrdes fordeling af medlemspladserne i forhold til de repræsenterede synspunkter (partier, valglistor) finder sted.

Lovgivningen regulerer således nøje sammensætningen af de organer, som tillægges kompetence og dermed ansvar for kommunens virksomhed.

Blandt de organer, hvis sammensætning således er fastlagt i forhold til vælgerne stilletagen, er økonomiudvalg og stående udvalg. En formal eller reel ændring af repræsentationen og dermed indflydelsen i disse organer må derfor foregå via ændringer i lovgivningen.

I betænkningen om kommunale styrelsesformer og kommunalpolitikernes arbejdsvilkår m. v. (894/1980) er der i sammenhæng med de såkaldte observatørordninger (kap. VI, afsnit 6.4.) fremført en række argumenter mod at lade ikke-medlemmer deltage i udvalgs møderne som permanente ordninger.

Endvidere behandles spørgsmålet om en eventuel ret for ansatte til at deltage i udvalgs møder i betænkningens kapitel IV, afsnit 10.5.3., hvor det blandt andet hedder:

»Til fordel for sådanne rettigheder kunne tale, at kommunalpolitikere således blev sikret en faglig behandling af sagerne samt en mulighed for under sagsbehandlingen at få sagerne belyst gennem spørgsmål til de tilstedeværende ansatte. Som ovenfor nævnt må det anses for god forvaltningsskik, som normalt følges i kommunene, at sager forbedres af administrationen, og som nærmere drøftet i kap. VI, afsnit 6, er det normalt, at ansatte deltager i udvalgs møderne. Praksis vil derfor som altovervejende hovedregel svare til den tilstand, som en sådan regel ville påbyde. Når udvalget til trods herfor alligevel ikke kan anbefale sådanne lovfæstede rettigheder for de ansatte, skyldes det også her et ønske om ikke at antaste og begrænse de kommunalpolitiske organers muligheder for at tilrettelægge møde- og sagsbehandlingsprocedurer, herunder eventuelt at fravige de normale fremgangsmåder, når særlige hensyn efter de folkevalgte opfattelse taler herfor. Det må også i denne sammenhæng erindres, at disse udadtil alene bærer ansvaret for kommunens forvaltning. Tilstedeværelsen af ansatte må derfor være en ret for de politiske organer, ikke en ret for de ansatte.«

Jeg kan tilslutte mig disse vurderinger.

Spørgsmål 45:

Hvad er størrelsen af det vederlag, der ydes til medlemmer af Københavns borgerrepræsentation?

Svar:

Medlemmerne af Københavns borgerrepræsentation modtager et fast vederlag på p. t. (1. april 1980) 590,28 kr. pr. måned. Beløbet er skattefrit.

Spørgsmål 46:

Ad § 1, nr. 2.